

Exposició “Xavier Montsalvatge, compositor. 1912-2012” al Palau Robert

Xavier Montsalvatge en el seu estudi, l'any 1960

Visual i dinàmica. Aquests són els principals adjectius que defineixen l'exposició que el Palau Robert dedica a Xavier Montsalvatge en la commemoració del centenari del compositor nascut a Girona l'11 de març de 1912. En col·laboració amb l'Associació Xavier Montsalvatge Compositor i amb Jorge de Persia com a comissari, l'exposició es pot visitar des del passat 7 de març fins al 10 de juny de 2012 a la Sala 2 del Palau Robert de Barcelona.

L'exposició està estructurada en tres àmbits que també donen títol al documental que s'acaba d'estrenar a la Filmoteca de Catalunya: *Mig violí, una butaca i un piano*, que s'emetrà per televisió. El violí simbolitza l'etapa d'aprenentatge i d'influències artístiques de Montsalvatge, nascut en el si d'una família profundament intel·lectual, circumstància que li va permetre assimilar les influències culturals i artístiques de l'època. La butaca fa referència a la seva tasca com a crític musical de concerts, des de la butaca del Palau de la Música Catalana. Montsalvatge va col·laborar com a crític musical als diaris «El Matí», «La Vanguardia» i a la revista «Destino», de la qual va ser director entre els anys 1968 i 1975. El piano és l'eina amb què Montsalvatge componia, principalment un catàleg d'obres que inclou peces de cambra, cançons, obres per a orquestra, òpera, ballet i música per a cinema.

Exposició “Xavier Montsalvatge, compositor. 1912-2012”. © Núria Puentes, Palau Robert 2012

Espacialment, l'exposició està distribuïda en dues estances de petites dimensions que aprofiten molt bé l'espai, amb un seguit de panells que mostren la trajectòria vital i artística del compositor, amb una acurada selecció de fotografies en què es pot veure Xavier Montsalvatge dins el context musical de la seva època, acompanyat dels músics il·lustres coetanis, com Alícia de Larrocha, Victoria de los Ángeles, Frederic Mompou, entre molts d'altres, així com també en la seva faceta més íntima, com a compositor. L'exposició conté, a més, un esquema cronològic que distribueix la seva trajectòria compositiva en etapes –que assenyalen les principals composicions de cada etapa–, una llista del seu catàleg –amb l'editorial on es troba publicada l'obra– i un curiós panell que mostra les vint peces preferides del compositor, entre les quals cal assenyalar obres de Mozart, Puccini, Verdi, Britten, Ravel, Xostakóvitx, Gershwin o Stravinsky, al costat de cançons dels Beatles, The Beach Boys o Miles Davis.

Entre les peces físiques que recull l'exposició, trobem algunes partitures autògrafes del compositor, algunes primeres edicions i les principals eines que el compositor feia servir per a la seva tasca artística, com un tractat de teoria musical o un diccionari.

La part dinàmica l'ofereix una pantalla que transmet alguns documents videogràfics amb testimonis que van conèixer i tractar el compositor i intervencions del mateix Montsalvatge, que són d'una gran utilitat per conèixer les fonts d'inspiració i les principals directrius estilístiques que guien la seva obra. I és clar, dos reproductors de música disponibles per a tots els visitants en què es pot escoltar una variada selecció de l'obra de Montsalvatge i que evidencia la profusió d'enregistraments –que es completaran enguany amb diverses iniciatives que contribuiran a la catalogació i difusió de l'art de Montsalvatge– que es van fer en vida del compositor i l'acceptació que la seva obra va tenir en vida seva.

Una bona iniciativa de la qual tant de bo altres compositors que estan d'aniversari aquest 2012 poguessin gaudir i que mostra com, un cop més, per tal de mantenir viu l'esperit de la nostra cultura cal sumar forces

i aplegar el màxim d'interventors possibles, encara que sigui partint de la iniciativa privada.